

Vzhledem k důrazu na pojmy jako sebedůvěra či spoléhání na sebe samého (“self-reliance”), vnitřní vedení (“inner guidance”) a původní Já (“the aboriginal Self”) rozvíjí filozofie Ralpha Walda Emersona teze, které upřednostňují jednotlivce před společenstvím, například tezi o nadřazenosti a posvátnosti sebe-definice vzdorující definicím, které sestavuje a jednotlivcům přiřazuje společnost. Proto je možné vnímat jeho filozofii jako důležitou pro obhájce hnutí za ženská práva a pro formující se feminismus. Ve svých čtyřech románech vytvořil Nathaniel Hawthorne protagonistky, které obhajují právo žen na sebedůvěru či spoléhání na sebe samou (“self-reliance”), tak jak jej definuje Emerson. Hawthornovy hrdinky mohou být chápány a interpretovány jako hrdinky zvažující Emersonovské principy, čímž dokládají souvislost mezi Emersonovou filozofií, a tématy a motivy přítomnými v Hawthornových románech. S Hawthornovým vyobrazením úvah hrdinek o pojmech jako vnitřní vedení (“inner guidance”), původní Já (“the aboriginal Self”), morální či tvůrčí zanedbání (“moral dereliction”) a sebedůvěra či spoléhání na sebe samou (“self-reliance”) souvisí Hawthornův postoj ke vztahu mezi “ženstvím” a “ženskostí” na straně jedné, a “mužstvím” a “mužností” na straně druhé. Rozpolcenost ženy, tak jak ji vyobrazuje Hawthorne, spočívá v rozporu mezi vlastnostmi tradičně pojenými s “ženskostí”, například oddanost, náklonnost a pokora, a vůlí k spoléhání na sebe samou (“self-reliance”), k soběstačnosti, průbojnosti a nezávislosti.